

gelijk gehad. Hij legde zijn hand onwillekeurig op den kleinen schouder. Het goed was nat. De jongen keek naar hem op.

„Nat, hé, vader?” zei hij.

„Ja” zei Johan schor. De hapering in zijn stem bracht het kind er toe de wenkbrauwen op een eigenaardige manier te fronsen. Eenig zwijgen, waarbij hij den vader steelsgewijs aan bleef zien.

Toen zei Dikkie: „Gaan we nu een voetbal koopen, vader?”

